

Prasība pret Eiropas Kopienu Tiesu, ko André Bonnet iesniedza 2004. gada 2. aprīlī

(Lieta T – 132/04)

(2004/C 168/12)

(Tiesvedības valoda: franču)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 2. aprīlī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Tiesu, ko cēla André Bonnet, kas norādīja adresi Saint Pierre de Vassols (Francija), kuru pārstāv advokāts Hervé de Lepinau, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- Atcelt 2004. gada 11. februāra un 2004. gada 4. marta lēmumus, kā arī lēmumu par citas personas iecelšanu amatā, kuru vajadzētu ieņemt prasītājam;
- Piespriest Eiropas Kopienu Tiesu maksāt prasītājam 100 000 eiro morālā kaitējuma atlīdzinājumu, kā arī 5 000 eiro mēnesī, sākot no 1. marta līdz brīdim, kad prasītājs tiks iecelts amatā;
- pakārtoti un daļēji papildus, pieņemot, ka Pirmās instances tiesas lēmums nebūs par pamatu tam, lai prasītājs noteikti tiku iecelts amatā, piespriest Eiropas Kopienu Tiesai maksāt zaudējumu atlīdzību 260 000 eiro apmērā, ieskaitot likumiskos procentus no prasības iesniegšanas dienas.
- Jebkurā gadījumā piespriest Eiropas Kopienu Tiesu atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītājs bija pieteicies uz spriedumu redaktora amatu Tiesas priekšdēdētāja kabinetā. Pēc prasītāja domām, atlases beigās viņš tika pieņemts, bet saskaņā ar apstrīdamo lēmumu, prasītājs netika iecelts iepriekš minētajā amatā.

Pamatojot savu prasību, prasītājs norāda uz kabineta vadītāja nekompetenci attiecībā uz tiesnešu palīgu iecelšanu amatā. Tālāk prasītājs norāda uz tādu būtisku formas pārkāpumu kā formu paralēlismu, argumentācijas trūkumu un aizstāvības tiesību pārkāpumu.

Tāpat prasītājs norāda uz iegūto tiesību, neretroaktīvā spēka (tāds, kam nav atpakaļejoša spēka) un tiesiskās drošības principa aizskārums, ka arī tiesību uz privāto dzīvi un politiskās neitralitātes principa pārkāpumu. Visbeidzot prasītājs norāda uz pilnvaru pārsniegšanu.

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Kelvin William Stephens iesniedza 2004. gada 8. aprīlī

(Lieta T-139/04)

(2004/C 168/13)

(Tiesvedības valoda: franču)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesai 2004. gada 8. aprīlī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla Kelvin William Stephens, ar dzīvesvietu Briselē, ko pārstāv Nicolas Lhoest, advokāts, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt AIPN lēmumu, kas datēts ar 2003. gada 14. aprīli, ciktāl tajā
  - pieņemot prasītāju darbā, nav noteikta viņa klasifikācija pakāpē A6, 3. līmenī;
  - nav uzskaitītas prasītāja amata pakāpes, tādējādi pārceļot uz vēlāku laiku viņa paaugstināšanu pakāpēs A5 un A4;
  - ir ierobežota lēmuma par pārcelšanu stāšanās spēkā attiecībā uz tā finansiālajām sekām ar 1995. gada 5. oktobri;
- atcelt AIPN 2004. gada 15. janvāra lēmumu par viņa sūdzības R/521/03 noraidīšanu, kas prasītājam izsniegts 2004. gada 30. janvārī;
- piespriest atbildētājam maksāt pabalstu, kurš pagaidām noteikts 125 000 eiro apmērā, gadījumā, ja tā vairs nevarētu atjaunot prasītāju attiecīgajā amata pakāpē;
- piespriest atbildētājam atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti:

Šajā prasībā prasītājs, kas, pieņemot viņu darbā 1985. gada oktobrī, iecelts pakāpē A7, 3. līmenī, iebilst pret AIPN lēmumu nepārskatīt šo klasifikāciju, nosakot viņam pakāpi A6, 1. līmeni, nevis pakāpi A6, 3. līmeni, neatjaunot viņa amata pakāpi un ierobežot lēmuma par pārcelšanu stāšanās spēkā ar 1995. gada 5. oktobri.

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Cargill B.V. iesniedza 2004. gada 14. aprīlī

(Lieta T-142/04)

(2004/C 168/14)

(Tiesvedības valoda: nīderlandiešu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 14. aprīlī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla Cargill B.V., nodibināta 's-Gravenhage (Nīderlande), kuru pārstāv H.J. Bronkhorst, advokāts, un J.F. Nouhuys, advokāts.

Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- I. atzīt par spēkā neesošu tai adresēto Eiropas Kopienu Komisijas 2004. gada 5. janvāra lēmumu;
- II. piespriest Eiropas Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti:

Prasītāja apstrīd Komisijas lēmumu, ar kuru tika noteikts, ka atbrīvojums no importa nodokļa konkrētajā gadījumā nav attaisnojams. Šis lēmums tika pieņemts pēc tam, kad Tiesa lietā C-156/00 Nīderlandes Karaliste/Komisija atzina par spēkā neesošu Komisijas lēmumu C/2000/485 (1).

Prasītāja saskaņā ar ieviešanas pārstrādei procedūru ir EK ievēdusi kukurūzu. Kukurūza bija jāpārstrādā par glikozi, kas tad atkal tika izvesta. Prasītājai bija nepieciešamās atļaujas ekvivalentai kompensācijai. Apstrīdētajā lēmumā Komisija saka, ka izvestā glikoze netika iegūta tikai no kukurūzas, bet arī no kviešiem, kuru izcelsme ir EK tirgus. Nīderlandes iestādes sakarā ar to pieprasīja importa nodokļa parādu. Apstrīdētajā lēmumā Komisija ir noraidījusi prasību par atbrīvojumu no šā parāda.

Savas prasības atbalstam prasītāja pirmkārt izvirza tiesību uz aizstāvību pārkāpumu. Precīzāk, prasītāja atsauca uz tiesību tikt uzskatītai un tiesību piekļūt lietas materiāliem pārkāpumu.

Tālāk prasītāja izvirza Regulas Nr. 1430/79 (2) par importa vai eksporta nodokļu atmaksu vai atbrīvojumu no tiem 13. panta, kā arī Regulas Nr. 2913/92 (3) par Kopienas Muitas kodeksa izveidi 239. panta un Regulas Nr. 2454/93 (4), ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Padomes Regulai Nr. 2913/92, 905. līdz ieskaitot 909. panta pārkāpumu. Prasītāja arī atsauca uz EK 253. panta pamatošanas pienākuma pārkāpumu.

Prasītāja apgalvo, ka Komisija ir netaisni nospriedusi, uzskatot, ka šeit ir jautājums par prasītājas acīmredzamu nevērību, neievērojot ieviešanas pārstrādei atļaujas nosacījumus. Saskaņā ar prasītājas teikto, eksportējamai glikozei, kas bija izgatavota no kviešiem un kukurūzas, bija tās pašas īpašības kā glikozei iegūtai tikai no kukurūzas. Prasītāja arī norāda, ka abi produkti atrodas zem viena un tā paša KN koda. Prasītāja tālāk norāda, ka vienīgais nopelums, ko var vērst pret to ir tas, ka tā ir eksportējusi glikozi daļēji pēc sešu mēnešu termiņa, kas ir noteikts atļaujā.

Prasītāja visu beidzot atsauca uz samērīguma principa pārkāpumu.

(1) Tiesas 2003. gada 13. marta spriedums lietā Nr. C-156/00 Nīderlande/Komisija, , Recueil I-2527. lpp.

(2) Padomes 1979. gada 2. jūlija Regula (EEK) Nr. 1430/79 par importa vai eksporta nodokļu atmaksu vai atbrīvojumu no tiem, OV L 175, 1979., 1. lpp.

(3) Padomes 1992. gada 12. oktobra Regula (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi, OV L 302, 1992., 1. lpp.

(4) Komisijas 1993. gada 2. jūlija Regula (EEK) Nr. 2454/93, ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi, OV L 253, 1993., 1. lpp.

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Télévision Française 1 SA iesniedza 2004. gada 13. aprīlī

(Lieta T-144/04)

(2004/C 168/15)

(Tiesvedības valoda: franču)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 13. aprīlī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla Télévision Française 1 SA, adrese Boulogne (Francija) kuru pārstāv advokāts Jean-Paul Hordies, kas norādīja adresi Luksemburgā.